

ת"פ 25397/03/13 - מדינת ישראל נגד דמיטרי זרבלגני (אסיר) - בעצמו, יעקב אוסיפוב (עציר) - לא בעניינו

בית משפט השלום בבאר שבע
ת"פ 25397-03-13 מדינת ישראל נ' זרבלגני(אסיר) ואח'
בפני כב' השופט דניאל בן טולילה
המאשימה מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אסיף גיל
נגד הנאשמים
1. דמיטרי זרבלגני (אסיר) - בעצמו
ע"י ב"כ עו"ד ליאור כהן
2. יעקב אוסיפוב (עציר) - לא בעניינו

מר דין

רקע

הנאשם הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן, ב-7 עבירות של התפרצות לרכב, 6 עבירות של גניבה מרכב ועבירת חבלה במזיד לרכב.

על פי המתואר באישום הראשון ביום 19.2.13 התפרץ הנאשם לרכב של המתלונן בכך שניפץ את שמשת החלון הקדמי. במעמד זה נטל הנאשם מהרכב מעיל עור, משקפי ראייה וכן מכשיר סלולרי. על פי המתואר באישום השני ביום 14.2.13 התפרץ הנאשם יחד עם נאשם 2 לרכב נוסף בכך שניפצו את שמשת החלון. על פי האמור באישומים השלישי, החמישי והשישי פרץ הנאשם לרכבים, באותה הדרך כפי המתואר באישום הראשון ונטל מהם שלל רכוש. על פי המתואר באישום השמיני והתשיעי התפרץ הנאשם יחד עם נאשם 2 לרכבים ונטלו מכל רכב זוג משקפיים. על פי המתואר באישום העשירי בתאריך 15.2.13 גרם הנאשם נזק לרכב בכך שניפץ את שמשת החלון הקדמי.

הנאשם צירף תיק נוסף אשר מספרו 38059-10-13. על פי המתואר בכתב אישום זה, הנאשם שוחרר במסגרת הליך המעצר בתיק זה לקהילה טיפולית "מלכישוע". הנאשם הובא לדיון בבית המשפט בליווי מדריך מהקהילה ובמעמד זה נטש את המלווה ויצא מכותלי בית המשפט. בהמשך נמצא שוהה ליד השוק העירוני בבאר שבע.

על פי האמור בהסדר הטיעון מיום 14.7.13, בטרם נשמעו הטיעונים לעונש נשלח הנאשם לקבלת תסקיר, לאחריו טענו הצדדים לעונש.

תסקיר שירות המבחן

מתסקיר שירות המבחן מיום 24.11.13 עולה כי המדובר בנאשם כבן 30, רווק, יליד רוסיה. הלה מסר כי עלה ארצה

עם משפחתו בשנת 1998 בגיל 15. בהקשא לכך, תיאר קש"י התאקלמות חברתית ותרבותית, בפרט במסגרת הלימודית. נוכח כל אלה, התחבר הנאשם לחברה שולית אשר נתנה לו תחושת שייכות, ומאז החלה מעורבותו בפלילים ועל רקע כך לא גויס לצבא.

אשר למשפחתו הגרעינית- מצוין כי הוריו התגרשו בהיותו כבן 3. לנאשם אח נוסף כבן 19. לאחר גירושים אלו הקשר עם האב נותק ובהיותו בגיל 10 אביו נפטר. לאחר מכן, אמו נישאה בשנית ומנישואים אלו נולד לו אח למחצה. נוכח מערכת היחסים המורכבת עם אביו החורג עזב את הבית ועבר להתגורר ברחוב. אמו התגרשה בשנית וכיום מתגוררת עם בן זוג חדש ושני אחיו. זה מסר כי אמו לא שמשה לא כדמות חמה ומכילה. כמו כן, נוכח התמכרותו לסמים ומעורבותו הפלילית גם היחסים בין אחיו הינם מרוחקים.

בנוגע להתמכרותו לסמים- מסר הנאשם כי החל את השימוש בגיל 16 בהדרגה עד שהשימוש הפך לאינטנסיבי. עוד מסר כי לפני כ-6 שנים בעקבות לחץ על ידי אימו, פנה למרכז "סלע" לצורך טיפול באמצעות "מתדון". לדבריו, גם כשנטל את התחליף המשיך לצרוך סמים.

במסגרת תיק זה ביקש עוד בשלב המעצר להפנייתו לקהילה טיפולית ולפיכך הופנה לקהילת "מלכישוע". הנאשם נקלט ביום 30.3.13 בקהילה וביום 10.10.13 עזב על דעת עצמו את הקהילה. שירות המבחן מצוין כי הגורמים בקהילה דיווחו על תפקוד פאסיבי, עם קושי להיפרד מדפוסי התנהגותו הקודמים. לצד האמור, מצוין כי הצליח ליצור קשרים חברתיים עם אוכלוסיית המטופלים וכן להערכתם מעוניין לשנות את אורחות חייו. בנוגע לבריחתו מסר כי לאחר שיצא מהקהילה בליווי מדריך מקהילה הבין כי עליו להעיד נגד שותפו. בעקבות מידע זה חש חרדה ולפיכך החליט לברוח. הנאשם התחרט על התנהגות זו וביקש להשתלב מחדש ב"מלכישוע".

מגורמי הקהילה נמסר כי יבחנו שוב את קבלתו המחודשת כעבור 3 חודשים, לפיכך הומלץ כי הנאשם יחל בהליך טיפולי במסגרת בית הכלא ובהמשך תבחן אפשרות המחודשת לטיפול בקהילת "מלכישוע".

בתסקיר משלים מיום 20.1.14 דווח כי הנאשם מעדיף את המסגרת התעסוקתית בבית הכלא על פני המסגרת הטיפולית הואיל וזה נעדר מקורות תמיכה בעקבות ניתוק הקשר עם אמו. הנאשם מסר לשירות המבחן כי מעדיף לסיים את ההליכים המשפטיים ולאחר מכן ישתלב בהליך טיפולי במסגרת הכלא. שירות המבחן התרשם כי הנאשם מתקשה להירתם להליך אינטנסיבי וכן מתקשה להתמיד במסגרת טיפולית. נוכח האמור, שירות המבחן לא בהמלצה טיפולית מחוץ לכלא ואף המליץ על ענישה מרתיעה אשר תבהיר לו את המחיר למעשיו.

טיעוני הצדדים

בדיון שנערך בפניי ביום 6.3.14 הפנה ב"כ המאשימה לגיליון הרשעותיו הקודמות של הנאשם וכן למאסרים המותנים העומדים ותלויים נגדו. בהתאם לתיקון 113 הפנה לכך שהנאשם פגע במעשיו ברכוש הציבור. כמו כן, עתר למתחם ענישה הולם הנע בין 6-18 בגין כל אישום אשר עניינו פריצה לרכב וגניבה ממנו. אשר לאישום העשירי אשר עניינו חבלה

במזיד לרכב עתר לרף עליון של 12 חודשי מאסר. לכך גם כן מצטרפת עבירת הפרת הוראה חוקית. עוד הפנה לכך ששותפו, נאשם 2, הורשע בגין המעשים המפורטים באישומים 2 ו-10 ונידון ל-18 חודשי מאסר הכוללים הפעלת מאסר מותנה. בנסיבות אלו, עתר לעונש כולל שלא יפחת מ-40 חודשי מאסר בפועל, תוך הפעלת המאסרים המותנים במצטבר.

מנגד, ב"כ הנאשם הפנה להודאה ולחסכון בזמן השיפוטי היקר. עוד הפנה לנסיבות חייו הקשות כפי שעולה מתסקיר שירות המבחן. ציין כי הנאשם מעוניין לערוך שינוי באורחות חייו והנסיגה מהמתווה הטיפולי הינה אך בעקבות העדר תמיכה וניתוק הקשר מאמו. הנאשם הצהיר כי מעוניין לעבור הליך טיפולי במסגרת הכלא. לדבריו ב"כ הנאשם, עצם הודאתו המפורטת בכל הפריצות אותן ביצע מלמדת על השינוי האמיתי שזה מעוניין לערוך בחייו. זה ציין כי הסיבה לביצוע ההתפרצויות הינה הצורך במימון מנת הסם ויש בכך כדי להקהות מחומרת המעשים. זה הפנה לכך שמרבית ההתפרצויות נפרסו על פני 5 ימים ויש בכך ללמד כי אין המדובר בדבר שבשגרה אלא כי אם במשבר אשר פקד את הנאשם.

אשר לברירתו מהקהילה הטיפולית, ביקש לחדד כי זו בוצעה לאחר שהנאשם התבקש לתת עדות וזאת בשלב קריטי בו ידוע כי כל יציאה עלולה להוביל לנסיגה בטיפול. כמו כן, ציין כי ההפרה בוצעה כעבור 4 חודשים מתחילת הטיפול וכיום הנאשם נקי ואף אינו משתמש בתחליף סם. בנסיבות אלו, ציין כי יש להקל עם הנאשם וכן להפעיל את המאסרים המותנים באופן חופף.

ריבוי עבירות

כאשר אין המדובר בעבירה יחידה, בשלב הראשוני, על בית המשפט לקבוע האם מדובר באירוע אחד או בכמה אירועים נפרדים (ר' בעניין זה ע"פ 8641/12 סעד נ' מדינת ישראל (5.8.13), פסקה 22 לפסק דינו של כב' השופט סולברג). בעניינו מצאתי לקבוע כי עסקינן באירועים נפרדים הואיל ומדובר בהתפרצויות שונות לרכבים בהן גורם הנאשם נזק לכל רכב בפני עצמו. בעניין זה אפנה לרע"פ 4522/13 **נימר נעיסו נ' מדינת ישראל** (16.7.13). נוכח האמור, יקבע מתחם ענישה נפרד לכל אישום. יצוין כי מלבד האישום העשירי, הפרמטרים ביתרת האישומים זהים ולפיכך גם מתחם הענישה בהם יהיה זהה.

מתחם העונש ההולם:

על פי סעיף 40ג (א) לחוק העונשין, בקביעת מתחם העונש בהתאם לעקרון ההלימה, על בית המשפט להתחשב **"בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה"**.

בעבירות ההתפרצות לרכב, הגניבה מתוכו וכן ההיזק בזדון - פגע הנאשם בערכים המוגנים של ביטחון הציבור ורכושו. על הפגיעה הכלכלית ועל הענישה שיש לנקוט בעבירות אלו ראה רע"פ 1708/08 **מרדכי לוי נ' מדינת ישראל** (21.2.08):

"בית המשפט המחוזי צדק גם צדק משהטעים את הצורך בחומרה בענישה בעבירת

עמוד 3

התפרצות ובעבירות הרכוש בכלל, שהיו-אפשר לומר- למכת מדינה, למקור דאגה וטרזניה לאזרחים רבים ולפגיעה בתחושת ביטחונם... ראוי כי פורצים או פורצים בפוטנציה ידעו כי עלולים הם למצוא עצמם, משיילכדו, מאחורי סורג ובריה-כדי לפטור מעונשם, ולו לתקופת מה, את הציבור".

כלי רכב הינו על דרך הכלל אחת מהרכישות המשמעותיות מבחינה כלכלית עבור האזרח הממוצע, וזאת לאחר שהשקיע את מיטב חסכונו ברכישת רכבו. הרכב אמור לשמש הן לצורכי עבודה, הנאה ופעילות פרטית, וזאת על בסיס יומי. מטבעם של דברים רובם של כלי הרכב מוחנים ברחוב ברשות הרבים, וחלק מציפייה של חברה מתוקנת היא שרכב זה ימצא במצב תקין בבוקרו של יום, מוכן לשימוש. מדובר מסוג עבירות אשר התרחשותן באופן תדיר ונפוץ מביא לפגיעה ממשית במושג הערטילאי שנקרא "תחושת הביטחון האישי". גם אם מרביתם של הרכבים מבוטחים, אין בכך כדי להקל בתחושת הפגיעה בביטחון האישי של האזרח, וזאת מעבר לטרחה והטרדה הגלומים בתיקון הנזקים אותם ביצע המתפרץ לרכב.

אשר לעבירת הפרת הוראה חוקית פגע הנאשם בתקינות הסדר הציבורי ובשלטון החוק. על החומרה שיש לנקוט במקרים בהם נאשמים מפירים את האמון שניתן להם ע"י בית המשפט, אפנה לדבריו היפים של כב' השופט פרידלנדר בעמ"ת 21821-03-13 מדינת ישראל נ' אבו קיען (12.3.13), אשר אמנם נאמרו במסגרת הליכי מעצר אולם כוחם יפה גם לעניינו:

"יש מקום, ככלל, להעניק לעוברי חוק הזדמנות שנייה. אולם, "מתוך שהקלת עליו בתחילתו - החמרת עליו בסופו". כאשר ההזדמנות הנוספת, והאמון הגלום בה, מופרים - יש מקום לתגובה אסרטיבית של רשויות החוק, לבל יועבר המסר כי לעולם יוכל עובר החוק לצפות לסלחנות חוזרת ונשנית. מסר כזה יחבל קשות בתוחלת ההרתעה של העיצומים החוקיים".

אשר למדיניות הענישה הנהוגה בעבירות פריצה לרכב וגניבה-

על דרך הכלל העונשים בגין העבירות בהן הורשע הנאשם נעים על דרך הכלל בין מאסר קצר שיכול וירוצה בדרך של עבודות שרות לבין עונשי מאסר בפועל של מס' חודשים בודדים ועד שנת מאסר.

בע"פ 736-09-12 מדינת ישראל נ' מסרי (31.10.13)- התקבל ערעור על קולת העונש בגין 5 עבירות של פריצה לרכב ו-3 עבירות של גניבה. כך הוחמר עונשו של הנאשם מ-18 חודשי מאסר על תנאי ל-14 חודשי מאסר בפועל.

בת"פ 20905-03-12 מדינת ישראל נ' חאמד עיד (27-1-13) נגזרו על הנאשם 36 חודשי מאסר בפועל בכים 9 התפרצויות לרכב וגניבה יחד עם עבירה של החזקת סכין.

בת"פ 22913-03-12 מדינת ישראל נ' רומן חרלפ (28.11.13)- נקבע כי מתחם הענישה בעבירות של התפרצות לרכב וניסיון גניבה נע בין 4 חודשים ל-10 חודשי מאסר.

בת"פ 40676-12-10 מדינת ישראל נ' מתי בראנס ואח' (26.11.13)- נאשם 1 נידון למאסר מותנה בן 10 חודשים

בגין 2 עבירות של התפרצות לרכב וגניבה מתוכו.

במסגרת ת"פ 35186-03-10 **מדינת ישראל נ' רביעה** (17.12.12)- הוטל על הנאשם בגין 2 עבירות של פריצה לרכב בכוונה לגנוב ובעבירה של החזקת מכשירי פריצה, עונש של 4.5 חודשי מאסר בפועל אשר ירוצו בעבודות שירות.

במסגרת ת"פ 2217-05-11 **מדינת ישראל נ' אבו כשכ** (31.5.12) נדון הנאשם ל-6 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות בגין עבירות של גניבת רכב בצוותא חדא וכן פריצה בצוותא חדא בכוונה לגנוב.

אשר למדיניות הענישה הנהוגה בעבירה של הפרת הוראה חוקית -

במסגרת ת"פ 11996-07-13 **מדינת ישראל נ' דומוז** (25.11.13) -קבעה כב' השופטת חביב מתחם הנע בין מאסר מותנה ועד 12 חודשי מאסר בפועל בגין עבירת הפרת הוראה חוקית.

במסגרת ת"פ 45758-06-12 **מדינת ישראל נ' בנדוד** (6.6.13)- קבע כב' השו' ברסלר-גונן מתחם ענישה הנע בין 4 חודשי מאסר בפועל ועד 10 חודשים בגין שתי עבירות של הפרה ואיומים.

במסגרת ת"פ 7270-07-12 **מדינת ישראל נ' אלעביד** (28.5.13)- קבע כב' השו' ברסלר-גונן מתחם ענישה הנע בין 3 חודשי מאסר בפועל ועד 9 חודשים בגין עבירת הפרת הוראה חוקית.

בעבירות ההתפרצות לרכב והגניבה מידת הפגיעה של הנאשם בערכים המוגנים הינה **ברף הבינוני**. המדובר בשרשרת של התפרצויות לרכבים הנפרסות על פני תקופה של חודש וחצי. נדמה כי בתקופה זו הפגיעה ברכוש הציבור הייתה עיקר עיסוקו של הנאשם. את חלקם של המעשים מבצע הנאשם בצוותא חדא עם הנאשם 2. בחינת נסיבות ביצוע העבירה מלמדת כי האירועים נשוא כתב האישום היו מתוכננים ולא פרי יוזמה רגעית. המדובר בהתפרצות "אלימה" שכן הנאשם לא פותח דלת שאינה נעולה או נעזר בכלי לפתוח הדלת אלא מבצע זממו תוך שבירת אחת משמשות הרכב.

לצד האמור, אין המדובר בהתפרצויות שבוצעו בתחום. בכלל ההתפרצויות הנאשם מנפץ את שמשות החלון הקדמי ונוטל כל שלאל ידו משגת. כמו כן, יש לקחת בחשבון את הנזק הפוטנציאלי בצד הנזק הממשי, אשר גם אם אינו מגיע לכדי סכומים גבוהים, אין להקל בו ראש.

אשר לעבירת הפרת הוראה חוקית- כאמור, לאחר שהנאשם שוחרר למסגרת טיפולית ב"מלכישוע" הובא לדיון בעניינו באמצעות מדריך מהקהילה. במעמד זה, נטש את המדריך ויצא מהיכל בית המשפט. המדובר בפגיעה משמעותית שכן, כידוע, הפנייה להליך גמילה בשלב המעצר הינה בבחינת חריג. הנאשם לא השכיל לנצל את ההזדמנות יוצאת הדופן וברח מהיכל בית המשפט ומאיש הצוות מטעם הקהילה שליווה אותו ואמור היה לפקח עליו. יש בהפרה זו גם כדי לפגוע בעקיפין בקהילה הטיפולית שהייתה מוכנה לקלוט אותו, ובמידת האמון שבתי המשפט יתנו ביכולתה של חלופה שכזו לאיין מסוכנות של השוהים בה. הנאשם לא הסגיר עצמו עד אשר כאמור נעצר מספר ימים לאחר מכן בשוק העירוני בבאר שבע.

אשר לסיבות אשר הובילו את הנאשם לבצע את המיוחס לו- ב"כ הנאשם הפנה לכך שהמעשים בוצעו לצורך מימון מנת

הסם. בעניינו, לא מצאתי כי יש בנתון זה כדי להקל עם הנאשם. אקדים המאוחר ואציין כי השימוש בסמים עומד ברקע מרבית חייו של הנאשם וכן עומד ברקע ביצוע עבירותיו הפליליות. הנאשם אינו יכול להסתתר מאחורי התמכרות זו ואינו יכול לשעבד את בטחון הציבור ורכושו לאותה התמכרות.

לאור האמור לעיל, ובשים לב לערכים החברתיים שנפגעו ומידת הפגיעה בהם, למדיניות הענישה הנהוגה בעבירות אלו וכן בשים לב לנסיבות ביצוע העבירות, הנני קובע כי מתחם הענישה ההולם בגין כל אחד מהאישומים הראשון, השני, השלישי, החמישי, השישי, השמיני והתשיעי נע בין 4 ל 15 חודשי מאסר בפועל. מתחם הענישה ההולם בגין האישום העשירי נע בין 2 ל 8 חודשי מאסר בפועל כמו כן, מתחם הענישה ההולם בגין עבירת הפרת הוראה חוקית נע בין חודשיים ל 6 חודשי מאסר בפועל.

גזירת עונשו של הנאשם בגדרי המתחמים:

אשר לקביעת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם, בית המשפט נתן דעתו לקולא להודאתו של הנאשם אשר יש בה כדי לחסוך זמן שיפוטי יקר. הדברים אמורים במשנה תוקף בשים לב לריבוי האישומים וריבויים של עדי התביעה. זאת ועוד, נלקחו בחשבון נסיבות חייו אשר כפי שעולה מהתסקיר אינן פשוטות וכוללות משבר קליטה לצד התדרדרות לשימוש בסמים, חבירה לאוכלוסייה עבריינית וחיים כדר רחוב. הנאשם גדל ללא דמות אב באשר זה נפטר בהיות הנאשם בגיל 10. לצד האמור, לא אתן את מלוא המשקל לנסיבות חייו הקשות של הנאשם, שכן ההתחשבות בנסיבות אלו הולכת ופוחתת ככל שמס' ההרשעות אותם צובר הנאשם הולך וגדל.

הנאשם נותן את הדין על מספר רב של התפרצויות לרכב. כפי עולה מטיעוני בא כוחו, הרי שמרביתם של האישומים פוענחו בהתבסס על הודאתו של הנאשם אשר שיתף פעולה עם היחידה החוקרת ופרס את מלוא מעורבותו בעבירות הרכוש. עוד נטען כי אלמלא אותו שיתוף פעולה ספק אם היו בידי המאשימה ראיות להגשת כתב האישום. בכך יש לראות את הנאשם כמי ששיתף פעולה עם רשויות אכיפת החוק ובעקפיין עשה מאמץ לתיקון תוצאות העבירות בהן היה מעורב.

לחומרה, יש לקחת בחשבון כי מדובר בנאשם שלחובתו עבר פלילי הכולל 5 הרשעות במגוון עבירות: בשנת 2001 הורשע הנאשם בעבירות של החזקת מכשירי פריצה, גניבה, פריצה לבניין שאינו דירה וגניבה, תקיפה לשם גניבה, החזקת אגרופן וכן קבלת נכסים שהושגו בעוון. בגין כל אלה הוטל על הנאשם מאסר מותנה בן 6 חודשים. בנוסף במסגרת 40070/01 נדון הנאשם למאסר בפועל למשך 5 שנים בגין עבירות של חבלה על ידי שניים או יותר, חבלה חמורה וכן תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו. בשנת 2003 הוטל על הנאשם מאסר מותנה בן 6 חודשים בגין החזקת סמים לצריכה עצמית. בשנת 2007 הוטל על הנאשם עונש של מאסר בפועל למשך 10 חודשים בגין עבירות של פריצה לבניין שאינו דירת מגורים וכן 2 עבירות של גניבה. זאת ועוד, ביום 2.1.11 הוטל על הנאשם מאסר בפועל למשך 12 חודשים וכן שני מאסרים מותנים בגין עבירות של גניבה, פריצה לרכב, חבלה במזיד של רכב, החזקת כלי פריצה, החזקת נכס חשוד כגנוב וכן ניסיון פריצה.

פירוט זה מלמד כי מדובר בנאשם שדרכו הינה דרך הפלילים, זה ריצה מאסרים ממושכים בגין מגוון עבירות, ומכאן ברי

כי עונשו אינו יכול להיות ברף התחתון של המתחם אותו קבעתי. עוד בשל האמור, מצאתי לטן ביטוי לשיקולי הרתעת היחיד בפרט על רקע האמור בתסקיר לפיו בשעת דחק הנאשם מתקשה לווסת את דחפיו ולהפעיל שיקול דעת, זה פועל על מנת להשיג תמריץ רגעי ולספק את צרכיו המידיים. כך גם יש מקום לשכלל את רכיב הרתעת הרבים נוכח נפיצותן של העבירות הקלות הרבה הכרוכה בביצוען אל מול הקושי באיתורם של אותם עבריינים והעמדתם לדין.

אשר לשיקולי השיקום- מחד מדובר בנאשם ששהה תקופה בת 4 חודשים בקהילה טיפולית "מלכישוע" וניסה לא רק באופן מילולי להיגמל מהתמכרותו ארוכת השנים. ההליך כאמור כשל באשר הנאשם ברח מהקהילה הטיפולית. כך גם עולה מהתסקיר האחרון שהנאשם חרף הזדמנות שניתנה לו מבית המשפט לבחון השתלבות מחדש בקהילה "מלכישוע" העדיף להיוותר במעצר ולהשתלב במסגרת תעסוקתית בו. בנסיבות אלו, אין מקום לסטות לקולא משיקולי שיקום אולם ליתן ביטוי מה לקולא להליך שעבר הנאשם בעת שהייתו ב"מלכישוע". הנאשם הינו בבחינת מי שלפחות ניסה ולא הצליח, ובכך מצבו עדיף על פני מי שמראש לא ראה כל נכונות ורצון לעשות כן.

הפעלת המאסרים המותנים

הכלל וההלכה הידועים הם כי מאסרים מותנים מן הראוי שיופעלו במצטבר לכל עונש אחר. בענייננו מצאתי כי על רקע ההודאה ויתר נסיבותיו, יש מקום, ולו לפני משורת הדין, לחפוף את שני המאסרים המותנים אחד לשני וכן לחפוף אותם בחלקם לעונש המאסר אותו אשית על הנאשם. עוד אציין כי בשעה שמדובר במס' אירועים שונים, על רקע כך ששני המאסרים המותנים מקורם באותו גז"ד, הרי שלא מתעוררת הבעייתיות עליה עמד בית המשפט בע"פ 4517/04 **אחמד מסרואה נ' מדינת ישראל** (10.3.05) (להלן: "**פרשת מסרואה**") וכן בע"פ 4935/12 **מוחמד עמאר נ' מדינת ישראל** (13.1.13) (להלן: "**פרשת עמאר**").

רכיבי קנס ופיצוי :

בשים לב לנסיבותיו האישיות של הנאשם, מצאתי להימנע מהטלת פיצוי וקנס שבהכרח יביאו להארכת תקופת המאסר שיהיה על הנאשם לרצות.

עונש נפרד לכל אירוע או עונש כולל:

בשים לב לריבוי העבירות המיוחסות לנאשם, נמצא כי אפילו ביהמ"ש יגזור את עונשו ברף הנמוך של כל אחד ואחד מהמתחמים, ולחילופין עשירית מן העונש המקסימלי בגין עבירות ההתפרצות לרכב, חישוב מתמטי יביא לעונש של מס' רב של שנים מאחורי סורג ובריח. מחד, על ביהמ"ש להיזהר כי ריבוי העבירות יביא לגישה סלחנית ונטייה להיבלעות של העבירות אחת בשנייה. אין זה עניינו של קורבן פלוני שהנאשם פרץ למס' רכבים של אלמונים בטרם פגע ברכושו, ולכאורה גם בשל כך יש ליתן הדין באופן מלא על כל אחד מהאירועים.

לצורך התמודדות מול הסוגיה האמורה, הרי שניתן להיעזר בסע' 40 י"ג (ב) לחוק העונשין ולפיו לאחר קביעת המתחמים רשאי בית המשפט לקבוע עונש נפרד לכל אירוע או לחילופין לקבוע עונש כולל לכל האירועים תוך מתן משקל למידת האשם הכולל של הנאשם. כך מצאתי לנהוג בעניינו של הנאשם שבפניי. חיזוק לפעולה בדרך שכזו מוצא

בית המשפט בעובדה כי בצד הקביעה כי כל התפרצות לרכב מהווה אירוע נפרד, הרי בבחינת מידת אשמו של הנאשם ועונשו הכולל, יש לתת ביטוי לכך שחלקם של העבירות בוצעו בסמיכות זמנים, כאשר כלל האירועים בוצעו על פני תקופה קצרה יחסית של כחודש.

סוף דבר

מכל המקובץ לעיל הנני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 25 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו מיום 5.3.13 עד ליום 9.6.13, וכן מיום 16.10.13 ועד להיום.
- ב. מורה על הפעלת המאסרים המותנים בן 9 חודשים מת.פ. 42136-03-10 כך ש-5 חודשים יהיו במצטבר לעונש המאסר עליו הוריתי בסע' א' לעיל ו-4 חודשים בחופף. כמו כן מורה על הפעלת המאסר המותנה בן 5 חודשים אף הוא מת.פ. 42136-03-10 בחופף לעונש המאסר עליו הוריתי בסע' א' לעיל. סה"כ יהיה על הנאשם לרצות 30 חודשי מאסר בפועל שימנו מיום מעצרו.
- ג. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירות רכוש מסוג עוון.
- ד. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו, שלא יעבור עבירות רכוש מסוג פשע.
- ה. 5,000 ₪ התחייבות למשך שנתיים מיום שחרורו, שלא יעבור כל עבירת רכוש. לא תיחתם התחייבות בתוך 14 יום, יהיה על הנאשם לרצות 15 ימים מאסר תמורתה.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום לבית המשפט המחוזי.

ניתן צו כללי למוצגים ליחידה החוקרת.

ניתנה והודעה היום כ"ד אדר ב תשע"ד, 26/03/2014 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה, שופט